

fidei, et simul innuitur iudicium in causis fidei ipsis competere jure proprio, et quidem etiam per ordinationem accepto, declaratur falsa, temeraria, ordinis hierarchici subversiva, detrahens firmitati definitionum, iudiciorum-ve dogmaticorum ecclesiæ, ad minus erronea.

—«Decreta, aut definitiones, aut sententiæ etiam majorum sedium non acceptarentur nisi recognitæ fuissent et approbatæ ab Synodo Diocesana?»

R. «Sententia enuntians veteri majorum instituto ab apostolicis temporibus ducto per meliora ecclesiæ sæcula servato receptum fuisse, (*hoc quod in interrogatione dicitur declaratur falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedientiæ debitæ constitutionibus Apostolicis, tum et sententiis ab hierarchica superiore legitima potestate manantibus, schisma fovens et hæresim.*)»

—Romanus Pontifex tenebatur etiam agere et procedere synodaliter ad constitutiones suas aliis ecclesiis scribendas, ita ut saltem Romanam Synodum cogeret?

R. N. Quamvis hoc a pluribus jansenistis præteriti sæculi dictum fuerit velut inconcussum. Contrarium patet ex Epistola Hilarii Papæ ad Ascanium Tarraconensem Metropolitanum; Romanus enim Pontifex Synodum audivit, sed ejus sententiam contra Silvanum Calagurritanum Antistitem sequi noluit, quin e contra benigne temperavit. Ergo audiebat quia volebat, sententiamque pro voluntate ferebat.

LECTIO XXII.

DE HONORIBUS EPISCOPO DEBITIS.

—Quænam in his generalis regula?

R. Servatur in hoc quæ in cap. 6, Sess. XXV, lata est. «Episcopis præterea ubique is honor tribuatur, qui eorum dignitati par est; eisque in choro et in capitulo, in processionibus et aliis actibus publicis sit prima sedes, et locus, quem ipsi elegerint, et præcipua omnium rerum agendarum auctoritas.» Mt.

—Quid præcipit Syn. Episcopis ut ipsis extra Ecclesiam debitus honos servetur?

R. Ut morum gravitate suam dignitatem commendent, nec cum Regum ministris indigna demissione se gerant prout tunc temporis ab aliquibus Episcopis fiebat.

—Quænam Concilii verba?

R. «Non potest sancta Synodus non graviter dolere, audiens Episcopos aliquos, sui status oblitos, pontificiam dignitatem non leviter dehonestare; qui cum regum ministris, regulis, et baronibus in ecclesia et extra, indecenti quadam demissione se gerunt, et veluti inferiores ministri altaris, nimis indigne non solum loco cedunt, sed etiam personaliter illis inserviunt.» (Sess. XXV, cap. 17.)

—Quid de his amplius?

R. «Hæc et similia detestans sancta Synodus, sacros canones omnes, conciliaque generalia, atque alias apostolicas sanctiones ad dignitatis episcopalis decorem et gravitatem pertinentes renovando, præcipit, ut ab hujusmodi in posterum Episcopi se abstineant; mandans eisdem, ut tam in ecclesia, quam foris suum gradum et ordinem præ oculis habentes, ubique se patres, et pastores esse meminerint.» (Ib.)

—Obstant hæc ut principibus et eorum ministris debitum obsequium in civilibus prosequatur?

R. N. Quin imo subjungit «reliquis vero tam principibus, quam cæteris omnibus, ut eos paterno honore ac debita reverentia prosequantur.» (Ib.)

—Quos sacros canones his verbis innovavit S. Syn?

R. Quæ in Decreto continentur, nempe *Episcopus in Ecclesia*, et alia hujusmodi ac præcipue Decret. cap. *Sollicita de Majoritate et obedientia*.

—Quid hac de re Hispani Canones?

R. Citari solet in commentariis Canon VI Brac. Concilii I (1): «Item placuit ut conservato Metropolitano Episcopi primatu, cæteri Episcoporum secundum suæ ordinationis tempus, alius alio sedendi deferat locum.»

—Injunxit etiam Concilium Principibus debitam erga Episcopos reverentiam?

R. Af. Canone de immunitate Ecclesiæ, de qua suo loco dicetur his nitidissimis verbis. «Cupiens sancta Synodus ecclesiasticam disciplinam in christiano populo non solum restitui, sed etiam perpetuo sartam tectam a quibuscumque impedimentis conservari; præter ea quæ de ecclesiasticis personis constituit, sæculares quoque principes officii sui admonendos esse censuit, confidens eos, ut catholicos, quos Deus sanctæ fidei Ecclesiæque protectores esse voluit, jus suum Ecclesiæ restitui, non tantum esse concessuros, sed etiam subditos suos omnes ad debitam erga clerum, parochos et superiores ordines reverentiam revocatuos.» (Sess. XXV, cap. 20.)

—Quid de Cæremoniali Episcoporum continetur in Bulla *Apostolici Ministerii*?

R. «Episcopi insuper abusus omnes, qui in ecclesiis aut sæcularibus, aut regularibus contra præscriptum Cæremonialis Episcoporum et Ritualis Romani, vel rubricas Missalis et Breviarii irrepserint, studeant omnino remove, et si adversus ea quæ in dicto Cæremoniali statuta sunt consuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat, postquam recognoverit, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari, utpote irrationabilem de jure non posse executioni eorum quæ in dicto Cæremoniali constituta sunt diligenter incumbat, nec ulla suspensiva appellatio admittatur.» (Art. 20.)

(1) Citatum video in notulis ad Tridentinum Concilium appositis Canonem XXIV Brac. I. Ego autem cum in Bracharensi 22 Canones tantum inveniam de quo loquantur nescio.

—Quid Noviss. Recopil. leges de honoribus Episcopis ex Cæremoniali Rom. debitis?

R. Cum Senatus municipii Murciani obstitisset Card. Belluga ne sedem et pulvinar in processione SSmi. Corporis Christi post se et ad ostentationem adsportari faceret, latum est decretum a Philippo V, Castellæ Senatu Consulto, anno 1720, ut municipalis curia severe corriperetur, et ulterius non liceret hac de re litem movere contra dispositionem Cæremonialis (1).

Cum vero hoc decretum in Noviss. Recop., anno 1803 compilatum fuerit, in generalem legem pro omni Hispania evasit.

—Quænam ad Episcopalis decoris sustentationem hodiernis legibus præscribuntur.

R. Pensio unicuique prælato pro ecclesiæ majestate et aliis territorii circumstantiis solvenda in novis. convent. art. 31 taxatur: eas hic minutim describere supervacaneum videtur.

—Quid de Episcopalibus aulis et hortis?

R. In eodem art. sic dicitur: «Gaudebunt insuper Archiepiscopi et Episcopi suis palatiis, pomariis, hortis, aut ædibus, quæ in qualibet diocesis parte ipsorum usui ac solatio destinatae et minime alienatae fuerint.» (Ib.)

—Hi redditus et pensiones minui possunt aut deductionibus gravari?

R. N. Ait enim ipsa conv. ipsoque in loco: «Hujusmodi redditus nullam prorsus deductionem patientur, neque ob sumptus bullarum, quos gubernium in se recipiet, neque ob alios qui in Hispania pro his occurrerint.» (Ib.)

—Quid eadem conventio de Episcopali decore servando?

(1) «La ciudad de Murcia, á dicho Cardenal Obispo de Cartagena y demas prelados sus sucesores que por tiempo fueren de aquella iglesia, no se opusiese ni les impida que en la procesion del Corpus y otras cualesquiera, asistiendo ó no la ciudad, lleve silla y almohada, con los demas aparatos, conforme al Ritual Romano y declaraciones de la Sagrada Congregacion de ritos...; y por punto general se despache Real cédula en esta misma conformidad, para que en todas las ciudades del Reino no se haga oposicion alguna á los Obispos sobre esta ceremonia eclesiástica.» (Ley 2.ª, tít. VIII, libro 1.º)

R. «Archiepiscoporum et Episcoporum erit convocare Capitulum eique præse quoties id expedire censuerint, itemque præse experimentis, seu concursibus, pro his præbendis quæ hac servata forma conferuntur.» (Concord. art. 14.)

—Quis illis locus in his actibus?

R. «In his ac cæteris quibuscumque actibus erit semper eisdem Præsulibus prima sedes, quin privilegium aut contrarius usus ullimode obstent; atque ea cum illis honoris et obsequii ratio servabitur, quæ sacræ ipsorum dignitati et principatui ecclesiæ ac capituli, quem gerunt, debetur.»

—Habent votum in capitulo?

R. Af. «Quotiescumque capitulo præsent vocem et votum in iis omnibus negotiis habebunt, quæ eorum personam directe non afficiant, ac præterea, ubi capitularium suffragia sunt paria, Episcopi votum rem definit.» (Ib.) Mt.

—Quot suffragia Episcopo debentur?

R. «In qualibet personarum electione seu nominatione ad capitulum spectant, prout capitulares fuerint sexdecim, viginti aut supra tria, quatuor vel quinque vota habebit Episcopus.» (Ib.) Mt.

LECTIO XXIII.

DE VITIORUM ET ERRORUM CORREPTIONE, MALORUMQUE LIBRORUM PROHIBITIONE.

—De morum correctione egit libere S. Synodus?

R. Af. «Nam ut ait confirmationis Bulla «Etiam de rebus Sedi Apostolicæ proprie reservatis liberum ipsi Concilio arbitrium per litteras, ad Legatos nostros scriptas, ultro permiserimus, quæ de Sacramentis, et aliis rebus, quæ quidem necessariæ visæ sint, tractanda, definienda, et statuenda restabant, ad confutandas hæreses, *ad tollendos abusos, et emendandos mores*, a sacrosancta Synodo *summa libertate* diligentiaque tractata, et accurate ac mature admodum definita, explicata, et statuta sunt.»

—In qua Concilii parte de morum correctione præsertim agitur?

R. In Sess. XIV, in qua de pœnitentiæ et Extremæ Unctionis Sacramentis, et etiam de operibus satisfactionis pretiosus Theologicus tractatus scribitur.

—Vitiarum, pravorumque morum correctio est pars Episcopalis curæ?

R. Af. Ait enim Concilium in præmio ipso decretorum de Reformatione, in hac dicta Sessione XIV: «Cum proprie Episcoporum munus sit, subditorum omnium vitia redarguere; hoc illis præcipue cavendum erit; ne clerici, præsertim ad animarum curam constituti, criminosi sint, neve inhonestam vitam, ipsis conniventibus, ducant.» Mt.

—Quas ad hæc S. Syn. rationes adhibet?

R. «Nam si eos pravis et corruptis moribus esse permittant; quo pacto laicos de ipsorum vitiis redarguent, qui uno ad eis sermone convinci possent, quod Clericos ipsis patiantur esse deteriores? Qua etiam libertate laicos corripere poterunt Sacerdotes; cum tacite sibi ipsi respondeant, eadem se admisisse quæ corripiunt? Monebunt propterea Episcopi suos clericos, in quocumque ordine fuerint, ut conversatione, sermone et scientia commisso sibi Dei populo præeant; memores ejus quod scriptum est: Sancti estote, quia et ego sanctus sum. Et justa Apostoli vocem: Nemini dent ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium eorum; sed in omnibus exhibeant se sicut ministros Dei; ne illud Prophetæ dictum impleatur in eis: Sacerdotes Dei contaminant sancta, et reprobant legem.» (Ib.)

—Potest quilibet absolvere a quocumque delicto, etiam si ordinaria vel delegata jurisdictione careat?

R. N. «Quoniam igitur natura et ratio iudicii illud exposcit, ut sententia in subditos dumtaxat feratur; persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, et verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut subdelegatam non habet jurisdictionem.» (Sess. XIV, cap. VII.)

—Casuum reservatio legitima est juxta Trid. disciplinam?

R. Af. Patetque ex verbis sequentibus, quidquid in contrarium jansenistæ jactitaverint: «Magnopere vero ad

christiani populi disciplinam pertinere, sanctissimis Patri-
bus nostris visum est, ut atrociora quædam et graviora
crimina non a quibusvis, sed a summis dumtaxat sacerdo-
tibus, absolventur, unde merito Pontifices Max. pro su-
prema potestate sibi in Ecclesia universa tradita, *causas
aliquas criminum graviore suo potuerunt peculiari iudicio
reservare.*» (Ib.)

—Hac etiam potestate Episcopi polent?

R. Af. Subjungit enim S. Syn.: «Neque dubitandum
est, quando omnia, quæ a Deo sunt, ordinata sunt, quin
hoc idem Episcopis omnibus in sua cuique diœcesi, in ædi-
ficationem tamen, non in destructionem, liceat, pro illis in
subditos tradita supra reliquos inferiores sacerdotes aucto-
ritate, præsertim quoad illa, quibus excommunicationis
censura annexa est. Hanc autem delictorum reservationem,
consonum est divinæ auctoritati, non tantum in externa
politia, sed etiam coram Deo vim habere.» (Ib.) (1)

—Quid verumtamen pie admodum ne hac ipsa occa-
sione aliquis pereat in eadem Ecclesia Dei custoditum sem-
per fuit?

R. «Ut nulla sit reservatio in articulo mortis: atque
ideo omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes a quibusvis
peccatis, et censuris absolvere possunt: extra quem articu-
lum Sacerdotes, cum nihil possint in cassibus reservatis, id
unum pœnitentibus persuadere nitantur, ut ad Superiores,
et legitimos iudices pro beneficio absolutionis accedant.»

—Consonant huic dispositioni antiqui nostri Canones?

R. Af. Concilium enim Toletanum XI, quod de morum
correctione præcipue tractat, canone suo 12 idem decrevit,
cum doceret «*qualiter agendum cum pœnitente in mortis
periculo,*» citatque verba S. Leonis, quæ in Decretis con-
tinentur: (*Causa 26, quæst. 6. His qui tempore.*)

—Licet Episcopis dispensare et absolvere in aliquibus
casibus et irregularitatibus?

R. Af. Et patet ex cap. 6. Sess. XXIV de Ref.; sed de
his infra in lectione de irregularitatibus.

(1) Reservatos in Hispania Synodales casus vide in Supple-
mento ad Dictionarium Ab. Bergier, fol. 841, et in Historia
nostra Eccles. Hispanæ, vol. IV.

—Licet etiam Episcopis dispensare et absolvere in hære-
sis crimine?

R. Af. Ait enim Concilium citato capite: «Idem et in
hæresis crimine in eodem foro conscientiae eis tantum,
non eorum vicariis, sit permissum.» Nb.

—Potest aliquis etiam regularis vel cum privilegio
Apostolico prædicare in diœcesi inconsulto Episcopo?

R. V. infra cum de exemptis loquetur.

—Quid vero si regularis vel exemptus errores prædica-
verit?

R. «Si vero, quod absit, prædicator errores aut scan-
dala disseminaverit in populum, etiamsi in monasterio sui
vel alterius ordinis prædicet; Episcopus ei prædicationem
interdicat.» (Sess. V, cap. 2.) Mt.

—«Quod si hæreses prædicaverit?

R. «Contra eum, secundum juris dispositionem, aut
loci consuetudinem, procedat; etiam si prædicator ipse ge-
nerali, vel speciali privilegio exemptum se esse prætende-
ret; quo casu Episcopus auctoritate Apostolica, et tamquam
Sedis Apostolicæ delegatus, procedat. Curent autem Epi-
scopi, ne quis prædicator, vel ex falsis informationibus, vel
alias calumniose vexetur, justamve de eis conquerendi
occasionem habeat.» (Ib.) Nb.

—Quid contra hæreticos facere tenetur Episcopus?

R. Erroris condemnandi et errantis corrigendi modum
et processum vide infra cum de ecclesiasticis iudiciis. Idem
etiam contra publicos criminosos vel scandala ferentes in
populis, quorum delictorum pœnæ suo loco dicentur.

—Quid vero si errores calamo vel typis evulgentur?

R. Episcopus et verbo et scripto, per se vel per alios
iudicat, arguit, damnat incunctanter, jure proprio et etiam
impetrato auxilio sæcularis brachii, si leges patiantur.

—Potest Ecclesia proprio jure perniciosos libros com-
burere?

R. Af. Paulus enim ad comburendos pravaram artium
libros a nullo apud Ephesum licentiam expetivit: «Multi
autem ex eis, qui fuerant curiosa sectati, contulerunt libros
et combusserunt coram omnibus.» (Act. cap. 19, v. 19.) Mt.

—Possunt vero libri præripi contra voluntatem dominorum suorum?

R. N. Nisi eorum possesor ecclesiæ subditus sit: ideoque et leges populi, et relationes Statum inter et Ecclesiam, et conditio personæ spectandæ sunt.

In Hispania, vero ex antiquis legibus et ex art. 2. noviss. Convent. jam citato, ordinariæ jurisdictioni sæcularis brachii auxilium ad malorum librorum extinctionem impertiri jussum est.

—Est idem librum damnare ac eum prohibere?

R. N. Damnantur enim pravi, sed prohiberi possunt etiam boni, si alias aliquod præjudicium pariant. Sic ex. gr. lectio Cantici Canticorum prohibebatur adolescentibus, et etiam lectio versionum Sacræ Bibliæ in vulgari lingua prohibetur vulgo et indiscriminatim cuilibet concedi, et patet ex regula IV de libris prohibitis.

—A quibus hæc regulæ concinnate fuerunt?

R. A Patribus ipsis Tridentinis, ad id opus delectis, sed approbatæ et publicatæ a Pio IV, die 24 Martii, anni 1564, in Constitutione quæ incipit *Dominici gregis custodia*.

—Quot sunt hæc regulæ?

R. Decem, quas quidem cum valde longæ sint ad calcem libri in appendicibus require.

—Licet libros obscænos vel superstitiosos retinere?

R. N. Nec Episcopis ipsis sine speciali licentia, et data causa.

—Possunt aliqui libri aliqua parum pura continentes asservari?

R. Af. «Antiqui vero (*libri*) ab Ethnicis conscripti propter sermonis elegantiam et proprietatem permittuntur: *nulla tamen ratione pueris prælegendi erunt.*» (Reg. VII de libris prohibitis). Hoc autem non oblivioni tradendum est in disputationibus de *usu classicorum latinorum in scholis*.

—Quænam Episcopis facultates a Rom. Pont. ex Trid. Decretis hac de causa donantur?

R. «*Omnibus fidelibus præcipitur* (Nb.) nequis audeat contra harum regularum præscriptum, aut hujus indicis prohibitionem libros aliquos legere aut habere. Quod si quis

libros hæreticorum, vel cujusvis auctoris scripta ob hæresim vel ob falsi dogmatis suspicionem damnata atque prohibita, legerit sive habuerit, statim in excommunicationis sententiam incurrat. Qui vero libros alio nomine interdictos legerit, aut habuerit, *præter mortalis peccati reatum, quo afficitur, judicio Episcoporum severe puniatur.*»

—Hæc facultas est hodie in Hispania Episcopis omnino expedita?

R. Af. Extincto enim Sancti Offitii speciali et privilegiato Tribunali, Apostolica et Regia auctoritate fulcito, ab anno 1820, et non restaurato anno 1824, Episcopis devolutæ fuerunt, ipso facto omnimodæ facultates quas habebant jure communi, nam antea et ipsi Episcopi Tribunali Sancti Offitii subjacebant.

—Sunt etiam aliæ regulæ ad librorum examen vel prohibitionem?

R. Af. Et quidem valde notabiles ad aliarum decem regularum explicationem ab Alexandro VII et Clemente VII latæ sunt: aliæ etiam nitidissimæ a Clemente VIII promulgatæ fuerunt ad usum eorum qui libris tam corrigendis, quam prohibendis operam navant.

—Quibus nominibus seu qualificationibus inuruntur et libri mali et propositiones in illis damnandæ?

R. Dicuntur «propositiones hæreticæ, erroneæ, hæresim sapientes, scandalosæ, piarum aurium offensivæ, temerariæ, schismaticæ, seditiosæ et blasphemæ.»

—Quæ aliæ prohibentur etiam?

R. Illæ etiam quæ sunt contra Sacramentorum ritus et consuetudinem S. R. Ec., prophanæ novitates vocum ad fallendum catholicos invectæ Nb. pro pseudophilosophis nuperis) verba etiam dubia et ambigua ad fallendos catholicos apta, sententiæ S. Scripturæ infideliter prolata, verba hæreticis honorifica, quæ paganismum redolent, quæ bonæ proximorum famæ noxia sunt, quæ tyrannidem ex gentilium placitis favent et alia hujusmodi (1).

(1) V. in capite indicis librorum prohibitorum, cujus ultima editio facta est Romæ anno 1841. Eas etiam require, casu necessitatis, ad calcem comment. Jo. Gallemart.

—Quænam denuo de librorum ab ordinariis censura præ oculis habenda sunt?

R. Præcepta a Benedicto XIV in sua percelebri Bulla, quæ incipit *Sollicita ac provida*, anno 1753 lata (1), in qua narrat modum procedendi in Sacris Congregationibus, Inquisitionis et Indicis.

—Quænam inter plura in hac Bulla notanda?

R. 1.º Ut audiatur auctor libri, 2.º ut integer liber legatur, 3.º ut ambigua a catholicis scriptoribus dicta benigne intelligantur, 4.º ut a conviciis Doctores et scholastici mutuo absterneant.

—Hæc autem constitutio a censoribus omnibus servari debet?

R. Quamvis S. Sedes eam Sacræ Indicis Congregationi pro librorum censura direxerit, tamen certum est in praxi eam præ oculis a J. Cons. haberi, et habere deberi.

LECTIO XXIV.

DE EPISCOPIB COADJUTORIBUS (2).

—Quis dicitur coadjutor Episcopi?

R. Clericus qui Episcopo proprio in Diocesis regimine opem præbet.

—Quotuplex est coadjutoria?

R. 1.º Duplex temporalis et perpetua.—2.º Sine successione et cum futura successione; quæ quidem aliquando inter se conveniunt, nam temporalis sine successione, perpetua vero, ut plurimum, cum successione datur.

—Coadjutores episcoporum sunt antiqui in Ecclesia?

R. Af. Augustinus enim coadjutor fuit Valerii Hippo- nensis Episcopi, quod postea vehementer doluit.

(1) V. in fronte indicis librorum prohibitorum supra citati, et etiam inter Constitutiones selectas Bened. XIV, Matrini editas.

(2) Argüelles, D. Juan Man., disertacion histórico teológica sobre los Obispos titulares y auxiliares. Madrid, 1765: 1 vol. 4.º

—Qua de causa coadjutoria male videbantur?

R. Quia speciem habebant hæreditariæ successionis, quas quidem semper abhorruit Ecclesia, ut patet in designatione Irinei Barchinonensis a Rom. Pont. annullata (1).

—Est idem Episcopus coadjutor et auxiliaris?

R. Jure communi vix distinguuntur, nec juris Canonici periti nisi de coadjutoribus mentionem faciunt.

—Quænam ergo differentia, saltem in nostra disciplina?

R. 1.º Coadjutor datur Episcopo impedito præ senectute, aegritudine vel incapacitate intellectuali aut morali, unde cessante hac causa tollitur coadjutoria effectus. Auxiliaris vero datur Episcopo sano et bene valenti, qui diocesim valde extensam habet, ita ut pastorale munus in ea vix exercere valeat, nec sufficiat vicarios et visitatores nominare, hi enim pontificalia exercere nequeunt.

2.º Coadjutor, si perpetuus est, datur ut plurimum cum futura successione, Auxiliaris e contra hanc non habet, unde mortuo vel translato Episcopo proprio, ejus Auxiliaris cessat ipso facto.

3.º Coadjutor datus Episcopo detento, mente capto vel alias incapaci, agit per omnem Diocesim, et in omnibus ut Episcopus proprius, et quæ ad hunc pertinent omnino explet, e contra Auxiliaris non agit nisi ex delegatione et in territorio sibi commisso.

4.º Ex noviss. nostra conventionione sunt etiam in Hispania Episcopi Auxiliares perpetuam jurisdictionem habentes.

—Quid de coadjutoribus sancivit Tridentina Syn.?

R. Disciplinam antiquam Ecclesiæ sequens, coadjuto-

(1) Patet ex Epistola Ascanii Tarraconensis Metropolitanæ ad Hilarium Papam, Nundinarium Episcopum Barchinonensem, e vivis excedentem, propuisse coepiscopis comprovincialibus ut ipsi Ireneus Episcopus in Sede succederet Barchinonensi, quem antea in Diocesi coadjutorem habuerat, ut patet ex verbis «quem ipse antea in diocesi sua, nobis volentibus constituerat.»

Ascanio rescribit Hilarius Papa: «Unde remoto ab Ecclesia Barchinonensi atque ad suam remmisso Ireneo Episcopo... Talis protinus de clero proprio Barchinonensibus Episcopus ordiretur, qualem te præcipue, Frater Ascani, oporteat eligere et debeat, consecrare... Neque Episcopalis honor hæreditarium jus putetur, quod nobis solum Dei nostri benignitate Christi confertur.»

rum usum reprobavit, tam pro beneficiis majoribus quam minoribus, his verbis. «Cum in beneficiis ecclesiasticis ea, quæ hereditariæ successionis imaginem referunt, sacris constitutionibus sint odiosa, et Patrum decretis contraria; nemini in posterum accessus, aut regresus, etiam de consensu, ad beneficium ecclesiasticum cujuscumque qualitatis concedatur: nec hactenus concessi suspendantur, extendantur aut transferantur. Hocque decretum in quibuscumque beneficiis ecclesiasticis, ac etiam cathedralibus ecclesiis, ac in quibuscumque personis, etiam Cardinalatus honore fulgentibus, locum habeat.» (Sess. XXV, de Ref. cap. 7). Mt.

—Quid de coadjutoribus cum futura successione?

R. «In Coadjutoris quoque cum futura successione idem posthac observetur, ut nemini in quibuscumque beneficiis ecclesiasticis permittantur.» (Ib.) Mt.

—Datur autem aliqua exceptio?

R. Af. Sed cum restrictione et reservatione ad S. S. «Quod si quando ecclesiæ cathedralis, aut monasterii urgens necessitas, aut evidens utilitas postulet Prælato dari Coadjutorem; is non alias cum futura successione detur, quam hæc causa prius diligenter a Sanctissimo Romano Pontifice sit cognita, et qualitates omnes in illo concurrere certum sit, quæ a jure, et decretis hujus sanctæ Synodi in Episcopis et Prælatibus requiruntur; alias concessiones, super his factæ, subreptitiæ esse censeantur.» (Ib.)

—Quo titulo donantur Episcopi Coadjutores vel Auxiliares?

R. Titulus Episcopalis in partibus infidelium ipsis a Rom. Pont. confertur ad hujus libitum.

—Possunt Reges Hispaniæ præsentare Episcopos Coadjutores vel Auxiliares pro ecclesiis Hispaniæ?

R. N. Nam titulus quem ad nutum suum conferet Rom. Pont. non est Regii Patronatus, cum ecclesiæ in partibus infidelium non subsint Hispaniæ ditioni. Hac de causa non fit vera præsentatio, sed mera supplicatio.

—Quænam ergo in hac parte disciplina?

R. Episcopus qui Auxiliarem indiget Regem simul et Pontificem adit, necessitatem exponens, et utraque obtenta

venia tres viros idoneos Regi proponit (1). Reg. M. unum illorum eligit et S. Sedi nomen illius exhibet. Informationes et cætera omnia fiunt eodem modo ac si pro aliqua Diocesi præsentatus esset, parique modo in Consistorio præconizatur titulo ecclesiæ in partibus infidelium, quam ei Rom. Pont. conferre voluerit.

—Qua de causa in hac nominatione consulendus Episcopus proprius?

R. Quia ipsius vices gerere debet, ideoque nec ipso ingrato, nec Rege inconsulto Auxiliaris datur?

—Qua de causa in hac nominatione agere debet Rom. Pont.?

R. Quia ex S. Syn. est causa illi reservata, ut supra dictum est; eratque etiam ante Tridentinum, nam illius tantum erat ecclesiarum *in partibus* titulos dare.

—Potest Papa dare Coadjutorem et Auxiliarem etiam renuente Episcopo?

R. Af. Et præsertim in casibus incapacitatis moralis aut intellectualis, vel pravæ administrationis.

—Qua de causa in hac nominatione consulendus Rex?

R. Quia est Ecclesiæ Patronus in qua deservire debet auxiliaris electus, ipsique debet honores et redditus impendere, quod etiam ipso inconsulto fieri non debet.

—Quo nomine ante Tridentinum Episcopi sive Coadjutores sive Auxiliares appellabantur?

R. Ut plurimum dicebantur *Episcopi Visitatores* et *Episcopi Vicarii* (2). Horum frequens exemplum in diocesanis chronicis sæculorum XV et XVI habemus.

(1) Circular de la Cámara de 17 de Marzo de 1770: hæc vero schedula, quæ undequaque citatur, hodie in tabulario Ministerii Gratiæ et Justitiæ desideratur.

(2) Inter hos mentionem specialem merentur sequentes.

Jacobus Petri (Jayme Perez) Episcopus Christopolitanus, Auxiliaris Card. Roderici de Borja, Archiep. Valentini, postea Rom. Pont. sub titulo Alexandri VI. (Villanueva, viaje lit. tomo 1.º, pág. 215.)

Fr. Guillerms Serra, Episcopus Hipponensis, Visitator Turia-sonen-sis Diocesis pro Dno. Guill. Raymundo Moncada, sæc. XV.
Fr. Lupus Marco, Abbas Verolensis, Episcopus Uticensis, Vi-